

Emma Dzurinová, 16 let

Tauferova střední odborná škola veterinární Kroměříž

Koperníkova 1429, 767 01 Kroměříž 1

Znamení doby

Na kopci nad vsí, kde jsem žil, stála malá dřevěná bouda. V té boudě byl starý, zašlý a smutkem zaprášený obraz piety. Když člověk odvrátil zrak od deštěm zničených šedých latí, z nichž byla tato budka postavena, a zaměřil svoji pozornost přesně na opačnou stranu, mohl spatřit zlatavým sluncem zalitou louku s malými kopečky a remízem tak akorát velkým, aby vytvořil příjemný pocit klidu a bezpečí pro zvěř, jež byla lovci vyhnána z tak akorát hustého lesa, aby jí mohl pozorovatel kráčet a vnímat energii ticha a míru nerušeného lidskou proradností. Celou tuto romantickou scenérii kazila pouze jedna drobná, možná i pro méně všímavé jedince zanedbatelná věc. Na zlatém rámečku, lemujícím opotřebované křivky Panny Marie s mrtvým torzem v rukou, ulpívalo pár tmavě rudých skvrn, rudých jako srdcové eso, které při nejnapínavější hře vytáhne samotný satan z rukávu, aby mohl z oněch pár chudáku, jež s ním souhlasili hrát, vytáhnout posledních pár kovových mincí, co jim zbývalo po kapsách.

Každý den jsem na toto místo chodíval a každý večer sledoval, jak pozdní slunce obléká moji louku s remízem do zlatého kabátu. Ach, tolik básní jsem napsal jen o tomto úchvatném pohledu. Psal jsem je pro někoho stejně úchvatného, pro moji sestru. Společně s mými rodiči jsme obývali skromný statek na kraji vesnice nedaleko odsud. Má sestra sice byla nevlastní, ale já i moji rodiče jsme ji přijali do rodiny, jako by ji má matka sama porodila a vychovávala jen pár let po mně.

Nikdo neví, odkud tato malá dívka s hustě kudrnatými vlasy byla. Jednoho dne v rané fázi jara na naše domovní vrata přistálo několik ran. Mého otce to velmi znepokojilo, bál se, že přijeli vojáci, aby zabavili to, co zbylo z našeho už tak chudého statku. Poslal matku, aby pozvala nezvané hosty na dvůr, a sám pospíchal do sklepa ukrýt těch pár cenností, které jsme vlastnili. Já stál uprostřed dvora, když jsem zaslechl, jak má matka vypískla zděšením. Za vraty stála malá, od prachu z cesty ulepená dívka se zacuchanými hnědými vlasy jen v bílé halence s utrženými knoflíčky. Má matka ji rychle zavedla k nám do jídelny a dala jí sklenku mléka s trochou chleba, co jsem včera sehnal na tržišti.

„Kdepak máš své rodiče? Copak, že takto sama se touláš?“ ptala se onehdá matka.

Dívka však jen mlčky žmoulala krajíc chleba. Když ji poprvé spatřil i otec, bylo mu vše jasné. Jelikož u sebe děvčátko nemělo pomalu ani kloudné oblečení, natož jakékoli doklady nebo cokoliv, odkud bychom vyčetli, kde je její rodné město, musela utéct, a to hodně narychlo. Nic výjimečného v této době.

„Zřejmě patří do židovské rodiny,“ povídal si se mnou jednoho večera otec, „proto vypadala tak, jak vypadala. Snad zajali její rodiče a jí nezbylo než hledat úkryt po statcích ve vsi.“

„Měla štěstí, že nezaklepala na vrata sousedního statku, to by následovala své rodiče,“ zděsila se matka.

Od toho dne jsem měl sestřičku. Malou sestřičku, které jsem mohl ukazovat mé básně o západu slunce a o posmutnělých očích Panny Marie zachycené na obrazu v opotřebované budce. Mohl jsem ji brávat na procházky tak akorát hustým lesem, aby se jím mohl pozorovatel nerušeně projít a vstřebávat energii klidu a míru nerušeného lidskou proradností.

Jak už jsem dříve psal, má sestřička byla zřejmě židovského původu. Proto mi po pár měsících otec zakázal ji kamkoliv brát, aby ji nikdo z kolemjdoucích přihlížečů nemohl spatřit a udat. Bylo mi z toho smutno, ale moc dobře jsem věděl, proč to tak bude lepší. I ona z otcova příkazu nebyla zrovna v sedmém nebi. Každý večer, když jsem s deníkem s popsány stránkami mými básněmi mířil ke sluncem zalitým loukám s budkou, se smutně koukala z okna a počítala každý můj dlouhý krok.

Koncem léta jsem měl narozeniny. Matička mi tehdy upekla sladký koláč a sestřička nakreslila mladou laňku s kolouchem u remízku nahore na kopcích. Ale to nebylo vše. Sestřička tajně po osamocených večerech, které já trávil ve společnosti nebohé piety, sepsala dokonce celou sbírku básní, určenou jen pro mé oči. Rozhodla se, že i přes otcův zákaz vycházení z našeho statku se vydá k ošoupané boudě s onou nádhernou scenérií při západu slunce a tento dar mi zde předá. Jenže po cestě ji potkal sused z vedlejšího statku, proradná donašečská krysa, a hned svými titěrnými krysími nožkami uháněl ke kasárnám. Má sestra se zatím posadila pod pietu a čekala, až se sem dostavím i já.

Když jsem nic netušíce přicházel k sluncem zalitému dřevěnému stavení na kraji lesa, zaslechl jsem ostrý křik a sténání mé milované sestřičky. Rozběhl jsem se nejrychleji, jak jsem v ten okamžik dokázal. Mou tradičně krásnou krajinu kazily dvě tmavě zelené vojenské uniformy stojící u mé sestřičky. Poslední, co jsem viděl, byl malý dětský nožík v napřažené ruce sestry. Pak se ozvala ohlušující rána z rukou jedné odporně zelené uniformy a sestřiččina napřažená ruka zděšením a bolestí poklesla. Na zlatém rámečku rámujícím tragickou scénu Panny Marie s mrtvým tělem Ježíše ulpěly kapky krve mé navěky milované sestřičky, o kterou jsem přišel.